

ny sikkerhedsstruktur i Europa og russisk enegang.

Regeringen vil fortsætte at arbejde for, at NATO's udvidelse sker inden for rammerne af en europæisk sikkerhedsordning, som sikrer stabiliteten i Europa. Udvidelsen må ikke skabe nye skillelinjer. Samtidig lægger regeringen vægt på, at de baltiske lande sikres de samme muligheder i forhold til NATO som de øvrige lande i Central- og Østeuropa. Parallelt hermed er det vigtigt at fortsætte arbejdet for en yderligere styrkelse af Partnerskab for Fred. Et sådant styrket PFP åbner mulighed for meget tætte relationer mellem NATO og de partnerlande, der ikke kommer med i første runde.

På flere områder med relation til NATO's ikke-artikel 5-aktiviteter bør der efter dansk opfattelse være den mindst mulige forskel på medlemmer og aktive partnere. Samtidig vil et styrket PFP kunne forberede de pågældende lande på eventuelt NATO-medlemskab i en senere fase, og endelig er NATO – som nævnt i indledningen – blot en af flere institutioner af betydning for den nye europæiske sikkerhedsstruktur. Det er klart, at Danmark som formand for OSCE i 1997 vil arbejde ihærdigt for at udnytte også OSCE's muligheder på det sikkerhedspolitiske område for at bidrage til skabelsen af et stabilt, udelt Europa.

Forhandling

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal naturligvis takke udenrigsministeren for besvarelsen, men jeg må sige, at ministeren allerede ved starten af sin tale kom med en meget ejendommelig teori. Ministeren hævdede uden blusel, at NATO's udvidelse er et led i bestræbelserne på at skabe et demokratisk og udelt Europa. Det er en temmelig besynderlig påstand, at udvidelsen af NATO skulle føre til et udelt Europa.

Sagen er jo den enkle, at NATO-udvidelsen er den direkte vej til igen at skabe militære modsætninger i Europa, den direkte vej til at skabe et modsætningsforhold mellem Rusland og dets allierede på den ene side og NATO på den anden side. Det vil føre os tilbage til den tid, da atomvåbnene var kørt i stilling på hver sin side af Jerntæppet.

Der er grund til at lytte meget, meget omhyggeligt til de signaler, der udsendes fra Rusland. Disse signaler kommer fra alle sider. Der adva-

res og advares mod, at Vesten gennemfører NATO-udvidelsen.

Det er ikke nationalistiske og ekstreme kræfter alene, der protesterer. Der er mange i Rusland, der prøver at råbe os op. F.eks. sagde Gorbatsjov ifølge Berlingske Tidende den 21. januar:

»En udvidelse af NATO – sådan som det nu foreslås – vil efter min mening krænke Ruslands vitale sikkerhed og geopolitiske interesser. . . . Mange her i landet mener, at Rusland, takket være Vestens anstrengelser, allerede er ved at blive deindustrialiseret, demilitariseret og uden grænser, der kan forsvares, og at Vesten hele tiden har haft en storstilet plan om for altid at gøre ende på Rusland som en vigtig europæisk magt.«

Disse ord er udtalt af Gorbatsjov, ikke af nationalisterne.

Der er altså tale om, at næsten alle politiske og militære ledere i Rusland skarpt går imod udvidelsen. Man kunne fortsætte med citater i én uendelighed.

Hvis NATO gennemfører udvidelsen imod Ruslands vilje, vil reaktionen efter alt at dømme blive, at Rusland vil basere sit forsvar på atomvåbnene. Vi risikerer f.eks., at sprængladningerne til de kortrækkende raketter tages op fra depotterne og køres i stilling igen, f.eks. i Kaliningrad, hvor man kan opstille kortrækkende atomvåben.

Jeg vil gerne spørge forsvarsministeren og udenrigsministeren, om det ikke er korrekt, at det i dag er den danske regerings vurdering, at Ruslands konventionelle hærstyrker er i en meget svag forfatning og bliver svagere fra dag til dag. Er det ikke også korrekt, at der allerede i dag er en tendens til, at Ruslands militære planlægning i højere grad baserer sig på atomvåbnene? Og er det ikke rigtigt, at hvis man udvider NATO og dermed fremkalder opfattelsen af en trussel i Rusland, vil man i endnu højere grad basere sin militære doktrin på disse atomvåben, som vi skulle arbejde for at få fjernet? Jeg vil godt spørge, om det ikke er en faktisk korrekt bedømmelse, og om den ikke også deles af regeringens eksperter på det område.

Regeringen hævder, at NATO-udvidelsen ikke er vendt mod Rusland. Men jeg vil godt spørge ministrene: Hvordan kan Rusland opfatte udvidelsen på anden måde? Udenrigsministeren sagde, at NATO er åben for alle demokratiske lande i Europa, men er NATO også åben for Rusland, hvis Rusland ønsker det, eller er Rusland reelt lukket ude? Det spørgsmål vil